

määräyksen osalta näin tapahtuu, sillä sen noudattamatta jättäminen johtaa seuraamuksiin. Nämä seuraamukset liittyvät ensinnäkin siihen, että jäsenvaltio ei voi vedota tosiseikaston epätäydellisyyteen ja siihen, että komissio voi tehdä päätöksen käytettävissään olevien tietojen perusteella. Toisaalta näin kevennetään sitä todistustaakkaa, joka komissiolla on, jotta se lähtee siitä, että olosuhteiden on osoitettu olevan sellaiset kuin se väittää. Tämä merkitsee komission menettelyllisen aseman parantumista, josta seuraa pääasiassa kyseessä olevan jäsenvaltion aseman huonontuminen. Valittaja asetettiin tietojen antamista koskevalla määräyksellä asemaan, jossa se joutui valitsemaan joko velvoitteidensa noudattamatta jättämisen, jolloin sen ei olisi ollut mahdollista vedota tosiseikaston epätäydellisyyteen ja jolloin komission todistustaakka olisi keventynyt, tai sen, että se tosiasiallisesti puolustautumisoikeuksiansa turvaamiseksi joutuu toimitamaan suhteettoman määrän tietoja. Tämä merkitsisi oikeudellisen haitan lisäksi poikkeuksellista ajankäyttöä ja taloudellista rasitetta, joita ei korvata. Pääasiasta riippumatta tietojen antamista koskevasta määräyksestä voi seurata jäsenvaltiolle, jota se koskee, oikeusvaikutuksia, koska sen noudattamatta jättäminen voi johtaa SEUT 258 artiklan mukaiseen perustamissopimuksen rikkomista koskevaan menettelyyn ja ääritapauksessa SEUT 260 artiklan mukaiseen uhkasakkomenettelyyn.

Neljänneksi unionin yleisen tuomioistuimen päätöksellä loukataan oikeusvaltioperiaatetta ja tehokkaan oikeussuojan periaatetta, kun siinä katsotaan, että ainoa suoja ylimitoitettua tietojen antamista koskevaa määräystä vastaan on sen noudattamatta jättäminen. Tällainen menettely on kohtuuton ja edellä mainittujen periaatteiden vastainen. Oikeudellista suojan saamisen edellytykseksi ei säännösten vastaisen tietojen antamista koskevan määräyksen osalta voida asettaa sitä, että jäsenvaltio ei noudata tätä määräystä. Mahdollisuus nostaa kante tietojen antamista koskevasta määräyksestä on ainoa tapa estää se, että jäsenvaltion lojaliteettivelvoite alistettaisiin komission rajattomalle harkintavallalle, ja se myös mahdollistaisi komissiolle sen, että se voi noudattaa velvollisuuttaan lojaalista yhteistyöstä jäsenvaltioiden kanssa.

Viimeiseksi unionin yleinen tuomioistuin arvioi väärin valtioneuvoston tukiasioita koskevan toimivallan, kun se totesi, että suojana ylimitoitettua tietojen antamista koskevalta määräykseltä on jäsenvaltioiden kieltäytyminen toimittaa näkemyksensä mukaan tosiseikaston selvittämisen kannalta tarpeettomia tietoja. Tästä seuraa valtioneuvoston tukiasioissa noudatettavalle toimivallanjoolle vieras tosiseikaston selvittämistä ja menettelyn kohteen määrittämistä koskevien velvoitteiden siirtyminen jäsenvaltioille. Tämä unionin yleisen tuomioistuimen tulkinnan mukainen toimivallan siirtymä on SEUT 107 ja SEUT 108 artiklan mukaisen toimivallanjoon vastainen, siirtää arviointivirheen riskin jäsenvaltiolle ja vapauttaa komission edellä kuvatulla tavalla velvoitteesta suorittaa hallinnollisessa menettelyssä huolellinen tosiseikaston selvittäminen.

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Unabhängigen Verwaltungssenat des Landes Vorarlberg (Itävalta) on esittänyt 1.10.2010 — projektart Errichtungsgesellschaft mbH, Eva Maria Pepic ja Herbert Hilbe v. Grundverkehrs-Landeskommission Vorarlberg

(Asia C-476/10)

(2010/C 328/38)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Vorarlberg

Pääasian asianosaiset

Valittajat: projektart Errichtungsgesellschaft mbH, Eva Maria Pepic ja Herbert Hilbe

Vastapuoli: Grundverkehrs-Landeskommission Vorarlberg

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko perustamissopimuksen 67 artiklan täytäntöönpanosta 24.6.1988 annetun direktiivin 88/361/ETY (¹) 6 artiklan 4 kohdan säännöstä, jonka mukaan vapaa-ajan asunnon ostamista koskevan kansallisen lainsäädännön voimassaoloa voidaan jatkaa, edelleen sovellettava, kun ETA:an kuuluvan Liechtensteinin ruhtinaskunnan kansalainen ostaa EU-valtiossa sijaitsevan vapaa-ajan asunnon?
- 2) Onko kansallinen säännös, jossa evätään 24.6.1988 annetun neuvoston direktiiviin 88/361/ETY 6 artiklan 4 kohtaan vedoten Liechtensteinin ruhtinaskunnan kansalaiselta oikeus ostaa EU-valtiossa sijaitseva vapaa-ajan asunto, ristiriidassa ETA-sopimuksen pääomien vapaata liikkuvuutta koskevien säännösten kanssa sillä tavoin, että kansallisen viranomaisen on jätettävä tällainen kansallinen säännös huomioon ottamatta?

(¹) EYVL L 178, s. 5.

Valitus, jonka Euroopan komissio on tehnyt 27.9.2010 unionin yleisen tuomioistuimen (ensimmäinen jaosto) asiassa T-111/07, Agrofert Holding a.s. v. Euroopan komissio, 7.7.2010 antamasta tuomiosta

(Asia C-477/10 P)

(2010/C 328/39)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Asianosaiset

Valittaja: Euroopan komissio (asiamiehet: B. Smulders, P. Costa de Oliveira ja V. Bottka)

Muut osapuolet: Agrofert Holding a.s., Ruotsin kuningaskunta, Suomen tasavalta, Tanskan kuningaskunta ja Polski Koncern Naftowy Orlen SA

Vaatimukset

- unionin yleisen tuomioistuimen (ensimmäinen jaosto) asiassa T-111/07, Agrofert Holding a.s. vastaan komissio, 7.7.2010 antama tuomio on kumottava
- tämän valituksen kohteena olevat kysymykset on ratkaistava lopullisesti ja
- asian T-111/07 kantaja on velvoitettava korvaamaan komissiolle kyseisestä asiasta aiheutuneet ja tästä valituksesta aiheutuvat oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Tämä valitus koskee niiden poikkeusten tulkintaa, jotka on oikeudella tutustua asiakirjoihin, jotka koskevat (i) tarkastus-, tutkinta- ja tilintarkastustoimien tarkoitusten suojaa (jäljempänä tutkintatoimia koskeva poikkeus), (ii) tietyn luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön taloudellisten etujen suojaa (jäljempänä taloudellisia etuja koskeva poikkeus), (iii) komission päätöksentekomenettelyn suojaa (jäljempänä päätöksentekomenettelyä koskeva poikkeus) ja (iv) oikeudellisen neuvonannon suojaa (jäljempänä oikeudellista neuvonantoa koskeva poikkeus). Näistä poikkeuksista säädetään Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission asiakirjojen saamisesta yleisön tutustuttavaksi 30.5.2001 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1049/2001⁽¹⁾ (jäljempänä asetus 1049/2001) 4 artiklan 2 kohdan kolmannessa luetelmakohdassa, 4 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa, 4 artiklan 3 kohdan toisessa alakohdassa ja 4 artiklan 2 kohdan toisessa luetelmakohdassa.

Tämä valitus koskee tarkemmin sanoen kyseisten poikkeusten soveltamista tiettyihin asiakirjoihin komissiolle olevassa asiakirja-aineistossa, joka liittyy yrityskeskittymien valvontaa koskevaan, neuvoston asetuksen (EY) N:o 139/2004⁽²⁾ (jäljempänä sulautuma-asetus) mukaiseen menettelyyn.

Komissio katsoo, että unionin yleinen tuomioistuin teki valituksenalaisessa tuomiossa oikeudellisia virheitä tulkitessaan edellä mainittuja poikkeuksia, koska se jätti ottamatta huomioon kilpailuoikeudellisten menettelyjen erityispiirteet ja takeet, jotka sulautuma-asetuksessa annetaan yrityskeskittymiä koskeviin menettelyihin osallistuville yrityksille. Komissio väittää erityisesti, että unionin yleinen tuomioistuin ei tuomiossaan pyrkinyt saattamaan aitoon ja asianmukaiseen tasapainoon kahta tässä asiassa sovellettavaa oikeudellista järjestelmää. Sen sijaan se tulkitsi virheellisesti sääntöjä, jotka koskevat oikeutta tutustua asiakirjoihin, ja niin tehdessään aiheutti sen, ettei yrityskeskittymiä koskevia sääntöjä voitu soveltaa.

Ensimmäinen unionin tuomioistuimen käsiteltäväksi saatettu kysymys koskee salassapitovelvollisuuden laajuutta, sellaisena kuin siitä säädetään sulautuma-asetuksessa ja määrätään SEUT 339 artiklassa, tulkittaessa asiakirjoihin tutustumista koskevan oikeuden poikkeuksia, erityisesti tutkintatoimia ja taloudellisia etuja koskevia poikkeuksia.

Toinen unionin tuomioistuimen käsiteltäväksi saatettu kysymys koskee unionin yleisen tuomioistuimen päätelmää, jonka mukaan tässä asiassa ei ollut mitään sellaisia erityisiä olosuhteita, joiden perusteella asiakirjoihin tutustumista koskeva oikeus olisi voitu evätä ilman, että komission tarvitsi konkreettisesti ja tapauskohtaisesti tutkia kunkin tutustuttavaksi pyydetyn asiakirjan ja perustella yksityiskohtaisesti epäämisen, joka koski kunkin tutustuttavaksi pyydetyn asiakirjan sisältöä.

Kolmas kysymys koskee tutkintatoimia koskevan poikkeuksen rajoittavaa tulkintaa, jonka mukaan tätä poikkeusta ei voida soveltaa komission tehtyä päätöksen, jolla yrityskeskittymien valvontaa koskeva hallinnollinen menettely päätetään.

Neljäs unionin tuomioistuimen käsiteltäväksi saatettu kysymys koskee perusteluvollisuuden laajuutta osoitettaessa vaara, joka aiheutuu asiakirjan sisältämien tietojen ilmaisemisesta erityisesti taloudellisten etujen, päätöksentekomenettelyn ja oikeudellisen neuvonannon suojan kannalta.

Viides ja viimeinen unionin tuomioistuimen käsiteltäväksi saatettu kysymys koskee sääntöjä, jotka koskevat osittaista oikeutta tutustua asiakirjoihin. Komissio katsoo, että voidakseen suorittaa tehokkaasti yrityskeskittymiä koskevat tutkimuksensa sen on noudatettava sille sulautuma-asetuksessa asetettuja velvollisuuksia, erityisesti salassapitoon liittyviä velvollisuuksia, siitä riippumatta, että sen päätöksestä on tullut lopullinen. Lisäksi on niin, että kun tiettyä toimialaa koskevissa menettelysäännöissä, sellaisina kuin niitä on oikeuskäytännössä tulkittu, annetaan suojaa tietyille asiakirjoille, kuten komission sisäisille asiakirjoille, on katsottava, että tällaisiin asiakirjoihin sovelletaan yleistä oletta-
maa, jonka mukaan asetuksessa 1049/2001 ei anneta oikeutta tutustua niihin. Unionin yleisen tuomioistuimen tuomion perusteella on epävarmaa, kuinka laajasti komissio voi suorittaa tutkimuksensa tässä asiassa ja mitkä ovat komissiolle asiakirjoja toimittaneiden osapuolten oikeudet; tämän valituksen tarkoituksena on antaa unionin tuomioistuimelle mahdollisuus selvittää oikeaa lähestymistapaa.

Komissio tekee tämän valituksen, jotta unionin tuomioistuin voisi lausua unionin yleisen tuomioistuimen tuomion nostattamista perustavanlaatuisista kysymyksistä ja antaa johdonmukaisen ja tasapainoisen tulkinnan molemmista kyseessä olevista sääöksistä.

⁽¹⁾ EYVL L 145, s. 43.

⁽²⁾ Yrityskeskittymien valvonnasta 20.1.2004 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 139/2004 (EUVL L 24, s. 1).